

Sygn. akt II W 171/15

(...) 104/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 maja 2015r., 16 czerwca 2015r., 25 sierpnia 2015r., 22 września 2015r. w Ś.
sprawy

M. P. (P.)

syna M. i T. z d. L.

ur. (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

w dniu 20 lutego 2015r. około godz. 7:30 w Ś. na ul. (...) kierując samochodem V. (...) nr rej. (...) niezachowując należytej ostrożności podczas manewru wyprzedzania uderzył w skręcający w lewo samochód M. nr rej. (...) powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.:

orzeka:

I. na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. w zw. z art. 62 § 3 k.p.w. uniewinnia obwinionego **M. P.** od zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.;

II. na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W godzinach porannych w dniu 20 lutego 2015 roku pokrzywdzony J. B. wyruszył samochodem m-ki M. nr rej. (...) z domu do pracy w Urzędzie Skarbowym przy ul. (...) w Ś.. Po skręceniu z ulicy (...) na ulicę (...), prowadził on auto z prędkością około 30 km/h, gdyż zamierzał zaparkować po lewej stronie jezdni na pobliskim parkingu przed Urzędem Skarbowym.

Dowód:

zeznania świadka J. B., k. 11, nośnik z zapisem k. 34.

Pokrzywdzony znajdując się na wysokości przejścia dla pieszych przed Urzędem Skarbowym, włączył lewy kierunkowskaz, a następnie zaczął zjeżdżać do środka jezdni.

Dowód:

zeznania świadka J. B., k. 11, nośnik z zapisem k. 34,

zeznania świadka I. P., k. 20, nośnik z zapisem k. 34.

W tym czasie do pojazdu J. B. zbliżył się jadący za nim ulicą (...) samochód m-ki V. (...) nr rej. (...), który prowadził obwiniony M. P.. Pomimo sygnalizacji manewru skrętu w lewo przez samochód m-ki M., M. P. zjechał na lewy pas ruchu i rozpoczął jego wyprzedzanie, poruszając się z prędkością około 50 km/h.

Dowód:

zeznania świadka J. B., k. 11, nośnik z zapisem k. 34,

zeznania świadka I. P., k. 20, nośnik z zapisem k. 34,

częściowo wyjaśnienia obwinionego M. P., k. 28 – 29, nośnik z zapisem k. 34,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych K. F., k. 61 – 70.

W wyniku manewru podjętego przez obwinionego około godz. 07:27 doszło do zderzenia pojazdów. Prawy przód samochodu m-ki V. (...) uderzył w lewą przednią część pojazdu m-ki M., który był ustawiony skośnie częściowo na prawym i częściowo na lewym pasie ruchu, w związku z wykonywanym manewrem zmiany kierunku ruchu.

Dowód:

zeznania świadka J. B., k. 11, nośnik z zapisem k. 34,

zeznania świadka I. P., k. 20, nośnik z zapisem k. 34,

zeznania świadka P. R., k. nośnik z zapisem k. 51,

zeznania świadka T. B., k. 27, nośnik z zapisem k. 37,

częściowo wyjaśnienia obwinionego M. P., k. 28 – 29, nośnik z zapisem k. 34,

płyta dvd zapisem z monitoringu wraz z notatką urzędową, k. 8 – 9,

fotografie, k. 33,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych K. F., k. 61 – 70.

W rezultacie zaistniałego zderzenia J. B. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, skręcenia barku lewego z pourazowym obrzękiem mięśnia naramiennego oraz skręcenia kręgosłupa szyjnego ze złamaniem piątego kręgu szyjnego, które skutkowały naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni.

Dowód:

dokumentacja lekarska J. B., k. 14 – 19, 40 – 48,

opinia sądowno – lekarska biegłego L. K., k. 57 – 58, nośnik z zapisem k. 77,

Obwiniony M. P. ma 31 lat, jest żonaty, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Obwiniony pracuje w firmie (...) w B. uzyskując miesięcznie około 2700 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia obwinionego M. P., k. 28 – 29, nośnik z zapisem k. 34.

Obwiniony M. P. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w jego ocenie za zaistniałą kolizję odpowiada J. B., który wykonał manewr zmiany kierunku ruchu bez uprzedniego włączenia kierunkowskazu, zjeżdżając uprzednio do prawej krawędzi jezdni.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się na zeznaniach świadków J. B. i I. P., uznając je za w pełni wiarygodne. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze w pełni spójny i konsekwentny charakter opisu zdarzenia przez świadków, który dodatkowo znajdował potwierdzenie m.in. w treści opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. inż. K. F.. Zdaniem sądu poszczególne okoliczności podane przez świadkó składają się na w pełni logiczny opis zdarzenia z dnia 20 lutego 2015r., jak też odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania.

Jako zasługujące na uwzględnienie sąd ocenił również zeznania świadków P. R. i T. B., przy czym nie miały one większego znaczenia w sprawie z uwagi na brak wiedzy świadków co do okoliczności kolizji drogowej stanowiącej przedmiot rozpoznania w sprawie.

W zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, sąd oparł się ponadto na dowodach o charakterze materialnym, wymienionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Odnosząc się do uzyskanych opinii biegłych K. F. i L. K., sąd stwierdził, że są one pełne, jasne i czytelne, zaś ich wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłych analizie okoliczności sprawy. Ustalając charakter obrażeń ciała pokrzywdzonego w oparciu o opinię wykonaną w toku postępowania sądowego przez biegłego L. K., sąd nie stwierdził aby była ona sprzeczna z wcześniejszą opinią biegłego R. P.. L. K. stwierdzając zaistnienie u J. B. skutków o których mowa w art. 157 § 1 k.k., dysponował bowiem pełną dokumentacją lekarską pokrzywdzonego, a w tym zdjęciami rtg kręgosłupa szyjnego, które nie były dostępne dla R. P. w toku czynności wyjaśniających. Opierając się na wynikach badań J. B., a w tym aktualnych zdjęciach rtg, L. K. nie miał wątpliwości co do zaistnienia u niego złamania jednego z kręgów szyjnych, gdzie pierwszy z biegłych wyraźnie podnosił, że wykazane w tym zakresie podejrzenie wymaga weryfikacji.

Oceniając z kolei wyjaśnienia obwinionego M. P., sąd odmówił mu wiary w takim zakresie w jakim przedstawiał on przebieg zdarzenia w sposób odmienny od relacji pokrzywdzonego i I. P.. Niezależnie od pozytywnej oceny zeznań wskazanych świadków sąd odnosząc się negatywnie do relacji obwinionego miał na uwadze to, że przedstawiony przez niego model zaistnienia kolizji nie znalazł potwierdzenia w opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych K. F..

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił iż M. P. jest sprawcą zderzenia pojazdów zaistniałego w dniu 20 lutego 2015r., stanowiącego przedmiot wniosku o ukaranie. Zdaniem sądu obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności i podjął manewr wyprzedzania samochodu J. B. m-ki M., pomimo iż sygnalizował on manewr skrętu w lewo przez włączenie lewego kierunkowskazu, zjechanie do osi jezdni i hamowanie. Powyższe wnioski wysnute przez sąd na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, nie pozwalają jednakże na przypisanie obwinionemu odpowiedzialności w zakresie zarzucanego mu czynu kwalifikowanego jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. Powyższe wynika z ustaleń w zakresie skutków jakie wynikły w konsekwencji niedostosowania się przez M. P. do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla pokrzywdzonego J. B.. Z wydanej w toku postępowania sądowego opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej L. K. wynika, że w rezultacie zaistniałego zderzenia pojazdów

doszło u pokrzywdzonego do powstania obrażeń ciała, spośród których jedno – złamanie piątego kręgu szyjnego, skutkowało naruszeniem czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni. Powyższe stwierdzenie nakazuje zakwalifikować zachowanie obwinionego M. P. jako wypełniające znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem wskazany występki popełnia ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k.

W takiej sytuacji jak mająca miejsce w niniejszej sprawie nie dochodzi do idealnego zbiegu przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. z wykroczeniem z art. 86 § 1 k.w. w rozumieniu art. 10 § 1 k.w. Idealny zbieg czynów karalnych polega na tym, że sprawca jednym czynem popełnia tyle przestępstw i wykroczeń, ile przepisów ustawy zostało przez sprawcę naruszonych, a kwalifikacji prawnej nie można zredukować, przy pomocy reguł wyłączających wielość ocen w prawie karnym, do jednego przepisu. Pozorny (pomijalny) zbieg znamion przestępstwa i wykroczenia zachodzi zaś w sytuacji, gdy znamiona wykroczenia są częścią składową znamion przestępstwa, znamiona czynu jako wykroczenie są wmontowane w zespół znamion przestępstwa, znamiona wykroczenia są całkowicie pochłonięte przez znamiona przestępstwa. W takiej sytuacji redukcja wielości ocen następuje na zasadzie konsumpcji. Znamiona czynu jako wykroczenie stanowią wcześniejszą fazę zachowania się sprawcy i w razie wyczerpania przez ten sam czyn znamion przestępstwa, zostają pochłonięte przez ocenę, iż jest on wyłącznie przestępstwem. Niezachowanie należytej ostrożności, powodujące zakłócenie bezpieczeństwa ruchu, stanowiące znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest etapem prowadzącym do skutku przewidzianego w art. 177 § 1 lub 2 kk. Spowodowanie w wyniku naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym obrażeń ciała lub śmierci osoby zawiera w sobie również skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w całości wchodzi zatem w zakres znamion przestępstwa z art. 177 § 1 lub 2 kk, są przez nie skonsumowane. Nie ma zatem racjonalnych przesłanek, by sprawca ponosił w takim wypadku podwójną odpowiedzialność gdyż stopień społecznej szkodliwości czynu jest ujęty w całości w typie przestępstwa (tak Ryszard Andrzej Stefański, Glosa do postanowienia SN z dnia 12 stycznia 2001 r., III KKN 504/98, publ. LEX).

Powyższy pogląd, pomijając odosobnione stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. III KKN 504/98, dominuje w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i w doktrynie prawa karnego. W jednym z ostatnich rozstrzygnięć Sąd Najwyższy potwierdził, że sytuacja idealnego zbiegu pomiędzy przestępstwem z art. 177 § 1 lub 2 k.k. popełnionym na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu a wykroczeniem z art. 86 § 1 k.k., dotyczy takiej sytuacji, w której inna osoba niebędąca pokrzywdzonym tym przestępstwem - odniosła obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni albo poniosła szkodę w mieniu (postanowienie SN z dnia 27 marca 2014r., sygn. I KZP 1/14, publ. LEX).

Podsumowując powyższe rozważania wskazać należy, że z uwagi na powstanie u pokrzywdzonego J. B. obrażeń ciała na czas przekraczający 7 dni, zachowanie obwinionego M. P. podlega zakwalifikowaniu jako występki z art. 177 § 1 k.k. a nie wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. Powyższe ustalenie skutkowało koniecznością wydania przez sąd wyroku uniewinniającego obwinionego od zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie. Podstawą wskazanego rozstrzygnięcia stanowiły art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. i art. 62 § 3 k.p.w. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów nie wszczyła się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion wykroczenia albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia wykroczenia. Zarazem jednak, jeśli stwierdzenie okoliczności o których mowa w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. nastąpiło po rozpoczęciu przewodu sądowego, to sąd w myśl art. 62 § 3 k.p.w. wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca był w chwili czynu niepoczytalny.

Sąd Rejonowy opierając się na wskazanych przepisach wydał w stosunku do M. P. wyrok uniewinniający go od zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Sąd w postępowaniu w sprawach o wykroczenia odmiennie niż w procesie sankcjonowanym ustawą z dnia 06 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego, nie ma możliwości dokonania zmiany kwalifikacji prawnej czynu objętego wnioskiem o ukaranie na przestępstwo i kontynuowania w tymże zakresie postępowania. Zarazem wydany w takiej sytuacji wyrok uniewinniający w zakresie wykroczenia nie stanowi przeszkody prawnej do prowadzenia postępowania przeciwko pierwotnemu obwinionemu jako osobie oskarżonej o występki z art. 177 § 1 k.k. W tym zakresie wskazać należy, że sąd po ogłoszeniu wyroku w

niniejszej sprawie, przesłał z urzędu Prokuraturze Rejonowej w Środzie Śląskiej kserokopie materiałów z niniejszego postępowania, zawiadamiając o podejrzeniu popełnienia przez M. P. przestępstwa na szkodę J. B..

Wydając wyrok uniewinniający w stosunku do obwinionego sąd zgodnie z art. 118 § 2 k.w. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSR Radosław Gluza

.